

In Memoriam Zr Bep van Grieken zoals voorgelezen op de uitvaartmis op vrijdag 14 oktober 2022 in de kapel van het Wereldhuis, Boxtel

Bep was de oudste uit een gezin van negen kinderen, ze had 5 broers en 3 zussen. Haar vader was bloemist en haar moeder huisvrouw. Ze deed gedeeltelijk de huishoudschool en haalde haar coupeuse-diploma. Later, toen ze al bij de Witte Zusters was ingetreden, haalde ze nog haar diploma voor huishoudkunde en pedagogiek op de school van de Zrs JMJ in Den Bosch, samen met Zr Riek van Dijk. Ze wilde eigenlijk al voor haar 18^e intreden om naar Afrika te kunnen gaan. De Witte Zusters vonden haar echter nog te jong en zeiden dat ze over 2 jaar maar terug moest komen. Zogezegd, zo gedaan en op 1 mei 1952 deed ze haar 1^e Professie in de kerk van Esch. Dit was bijzonder want normaliter gebeurde dit in de kapel van het moederhuis, maar aangezien die net werd verbouwd, kon dat daar niet doorgaan. Zo liepen de novicen over de lopers en kleden die op straat waren gelegd door de Essche bewoners, naar de dorpskerk vanuit Sancta Monica.

Na een studie Engels in Liverpool, werd Bep in '58 benoemd voor Chilubula in Zambia, toen nog Noord-Rhodesië. Ze gaf hier huishoudles aan meisjes van de kweekschool en de lagere school. Na 5 jaar werd ze overgeplaatst naar Ilondola, waar ze hoofd van de lagere school werd en weer als huishoudlerares werkte. In 1964 werd Zambia onafhankelijk tot vreugde van de zusters en van de bevolking uiteraard. Een jaar later ging Bep korte

tijd huishoudcursussen geven in Kayambi, maar werd vanwege haar gezondheid teruggestuurd naar Nederland.

Nadat ze weer beter was, gaat ze helpen in het moederhuis in Frascati en in Toulouse om de andere zusters ook de nieuwe moderne habijten te leren naaien. In 1967 mag ze gelukkig weer terug naar Zambia, nu naar Lubwe in het noorden. Na een moeizame start, richt ze hier succesvolle cooperatieve vrouwenclubs op die uiteindelijk zelfvoorzienend werden door het naaien van uniformen en het houden van kippen. Ook begon ze samen met de mensen spaar- en kredietverenigingen (credit unions) te organiseren, waardoor niet alleen de levensstandaard toenam maar met name ook het gevoel van eigenwaarde van de bevolking. Ze deed precies wat Kardinaal Lavignerie voorstond: de mensen leren om zichzelf te helpen. Ze was wat dat betreft een echte pionier.

Het was een interessante maar ook moeilijke tijd voor Bep in Lubwe. Er gebeurde veel om haar heen, wat niet altijd even transparant was. Ze moest er echt even tussenuit.

Na enige tijd in Kenya en Nederland voor rust en een missionaire studie, werd Bep benoemd voor pastoraal werk in Sinia, een krottenwijk bij Ndola. Hier bouwde ze samen met de bewoners een nieuwe kerk die later ook als school gebruikt werd. Ze had veel steun aan haar Duitse medezusters Flora, Hildegard en Helga. Ook zorgde ze dat gehandicapte kinderen, die altijd verstopt en verwaarloosd werden, werden geholpen door een fysiotherapeut en richtte ze een enthousiaste

jeugdbeweging op. In 1986 werd ze teruggeroepen naar Nederland om Provinciaal Econoom te worden, een heel andere taak, maar die ze ook nauwkeurig en naar volle tevredenheid vervulde.

Haar laatste post in Zambia was Kalilo, waar ze van 1993 tot 2002 werkte. Ook hier bouwde ze weer een kerk samen met de mensen, richtte een schooltje op en hield zich bezig met de organisatie en financiën van de uitgestrekte parochie. Ze kreeg goed contact met de vrouwen en kon hierdoor veel leren over de lokale cultuur. Op haar beurt leerde zij de vrouwen zich te emanciperen, zodat ze opkwamen voor hun eigen waardigheid. Het lokale ziekenhuisje werd o.l.v. Bep na vele jaren afgebouwd en in 2002 vierde ze hier haar 50-jarig jubileum.

Hierna vertrok ze definitief terug naar Nederland en werd Regionaal Econoom tot 2009. Ze woonde in de gemeenschap van het Regiohuis in de Prins Bernardstraat. In 2012 verhuisde ze naar een zelfstandige flat in de Molenhof en in mei afgelopen jaar ging ze uiteindelijk naar het Wereldhuis. Enige tijd daarna kreeg ze het bericht dat ze een terminale ziekte had. Hier berustte ze bewonderenswaardig snel in. Ze was dankbaar dat de Heilige Geest haar zo had geïnspireerd gedurende haar werk in Zambia en elders en dat ze volledig had kunnen vertrouwen op God, ook in moeilijke tijden. Haar motto was: “Als ik zwak ben, dan ben ik sterk”. En sterk was ze zeker, naast nuchter, moedig en verstandig.

In haar laatste weken keek ze veel terug op haar leven en haar werk en was ze best trots op wat ze bereikt had, met daarbij wel de kanttekening dat het niet haar eigen

verdienste was, maar dat zij een instrument was in de handen van de Heer. “Hij is de wijnstok en ik ben de rank en samen zullen wij vrucht dragen”, zo zei ze. En die vruchten zijn er zeer zeker volop gekomen.

Lieve Bep, we zullen je node missen en wij bedanken je van harte wat je voor ons en voor de Congregatie betekend hebt. Moge je nu rusten in de Eeuwige Vrede van de Heer. Amen.